

Geschreven door Mark

Er zijn heel wat mensen die luiers dragen. Baby's en peuters natuurlijk, omdat ze nog niet zindelijk zijn. Een kleinere groep oudere kinderen en volwassenen heeft 's nachts een luier nodig vanwege problemen met bedplassen. En dan zijn er gehandicapten en ouderen die incontinent zijn, en daarom een luier aanhebben. Bij al deze mensen heeft dat te maken met onvoldoende controle over de spieren die zorgen voor het afsluiten van blaas en darm. Het heeft dus in eerste instantie een lichamelijke oorzaak, hoewel daarachter zeker eveneens psychische factoren kunnen schuilgaan.

Maar er is ook een kleine groep die luiers draagt zonder dat daarvoor een lichamelijke noodzaak bestaat. Mensen die een luier aanhebben omdat ze zich daar prettig bij voelen. Vaak gebruiken ze die luier ook waarvoor hij bedoeld is: heel bewust plassen of poepen ze er in, hoewel ze gemakkelijk naar het toilet hadden kunnen gaan. Terwijl peuters hun best doen om "groot" en zindelijk te worden, en bedplassers therapieën volgen om 's nachts droog te blijven, voelt deze groep luierliefhebbers zich prettig in een luier, vaak zelfs als die dan ook nog eens nat is. Om zich gelukkig te voelen hebben ook zij luiers nodig. Bij hen heeft dat echter geen lichamelijke, maar een psychische oorzaak.

Net als ieder verlangen, is ook het verlangen naar het dragen van een luier niet iets waarvoor ooit bewust gekozen werd. Iemand ontdekt op een gegeven moment beetje bij beetje dat hij een bepaald verlangen heeft, en probeert dat

vervolgens zo goed mogelijk in zijn/haar leven in te passen. Lastig wordt het, als dat maatschappelijk gezien niet goed mogelijk is. Het verlangen een luier te dragen, en/of als een baby te worden behandeld wijkt nogal af van het gangbare, en het toegeven daaraan zal waarschijnlijk niet geaccepteerd worden. Ontdekken dat men zo'n afwijkend verlangen heeft gaat dan ook meestal gepaard met heftige emoties als onzekerheid, schaamte en een sterk gevoel van ánders, abnormaal zijn. Het wordt angstvallig geheim gehouden, en bijna iedere luiertiefhebber denkt lange tijd dat hij/zij de enige is die zoiets heeft. Het gevolg is vaak een diep gevoel van eenzaamheid.

De meeste luiertiefhebbers verklaren dat dat verlangen al bestond in hun vroege jeugd. Voor een kind is zo'n verlangen natuurlijk bijzonder moeilijk te begrijpen. De omgeving verwacht dat het graag wil groeien naar volwassenheid en zelfstandigheid, en vrijwel alle kinderen willen dat zelf ook graag. Uitspraken tijdens de opvoeding als: "doe niet zo kinderachtig" en "je gedraagt je als een kleuter" zijn altijd negatief bedoeld. Het verlangen naar een situatie waarin hij/zij juist terugkeert naar zo'n vroeger stadium levert dan ook veel tegenstrijdige gevoelens op. Aan de ene kant is het prettig erover te fantaseren, maar aan de andere kant is er de schaamte over die fantasieën.

Dan komt de puberteit, en het ontdekken en vormen van de eigen identiteit. Bij die fase hoort eveneens het verkennen van de eigen seksuele geaardheid, en ook hier speelt de luiertiefwens voortdurend mee. Fantasieën over het dragen van een luier gaan samen met seksuele activiteit en de lustgevoelens die daarbij

horen, en worden zo niet alleen gekoppeld aan seksualiteit, maar gaan een onlosmakelijk deel vormen van de totale identiteit.

"Gedurende een groot deel van mijn middelbare-schooltijd was ik tamelijk ongelukkig. Vooral de gedachte dat mijn luierwens vast en zeker heel erg abnormaal was, zorgde ervoor dat ik me altijd minderwaardig voelde ten opzichte van mijn klasgenoten, en er dus eigenlijk niet echt bijhoorde. Ook in mijn latere leven speelde dat gevoel me vaak parten. Ik werkte als een bezetene om mezelf en de wereld te bewijzen dat ik wel degelijk iets voorstelde. Maar als ik daarvoor een compliment kreeg, was er altijd weer dat stemmetje dat fluisterde: "Ze moesten eens wéten, dan zouden ze wel anders over me praten". Door die gedachte kon ik dus ook nooit echt genieten van de dingen die ik had bereikt.

Het ergste was nog, dat ik er nooit met iemand over kon praten. Voor mijn ouders was seks min of meer een taboe, met vrienden durfde ik er niet over te praten, in boeken vond ik niets, en in mijn tijd was er nog geen internet. Jarenlang heb ik dus gedacht dat ik absoluut de enige was. Pas na een telefoongesprek (heel erg anoniem, natuurlijk!) met iemand van de NVSH werd het mij duidelijk dat er meer mensen zoals ik waren. Ik was toen 35. Toen pas had ik zoveel moed bij elkaar geraapt dat ik de telefoon durfde te pakken".

Nu is er wél internet. Op een zeker moment zal een luierliefhebber daar dus zal gaan zoeken naar informatie, en worden al snel sites over volwassenen in luiers

gevonden. Er blijken dus meer luiertiefhebbers te bestaan, en dat betekent meestal een enorme opluchting.

Precieze gegevens over het aantal zijn er niet, en schattingen lopen uiteen. Volgens een artikel in Vrij Nederland zijn er in Nederland zo'n 5000 luiertiefhebbers, andere schattingen spreken van maximaal 400.

Wat is het precies?

Vroeger noemde men zo'n verlangen een ziekelijke afwijking, of een perversie. Toen kwamen de tolerante zestiger en zeventiger jaren waarin alles, wat daarvoor als abnormaal was bestempeld, werd gezien als "variant", een van de vele mogelijke vormen van seksualiteit. Dat waren de jaren dat bij voorbeeld homofilie niet langer werd beschouwd als een soort ziekte, maar gewoon als een van de vormen van liefde, erotiek en seksualiteit tussen twee mensen. Andere dingen die toen plotseling wat meer bespreekbaar werden waren o.a. travestie, pedofilie, sado-masochisme en fetisjisme. Allemaal zaken die niet horen bij het seksleven van "de gemiddelde Nederlander", en daarmee dus afwijken van "de norm".

Tegenwoordig spreekt men in dit verband van normofilie. Dat is seksualiteit zoals die door het grootste deel van de mensen wordt beleefd. Man-en-vrouw, geen al te ingewikkelde toestanden daar omheen, misschien wat uitdagende lingerie of een paar speeltjes zoals een vibrator, en eventueel een porno-videootje vooraf. Ik schets het hier natuurlijk expres heel erg grof en

simplistisch; uiteraard spelen in normofiele seksuele relaties liefde en tederheid een hele belangrijke rol. De gemiddelde Nederlander is best tevreden over zijn seksleven.

De vormen die afwijken van die "norm" noemt men nu parafilieën; een luierfantasie is een parafilie. Is iemand daardoor "niet normaal" ? Alleen in die zin, dat hij/zij een verlangen heeft dat niet algemeen is. Verder is hij/zij wel degelijk normaal. Iemand's leven bestaat uit méér dan seksualiteit; een luierliefhebber zit op school of heeft een baan, net als ieder ander, hij/zij sport, heeft hobby's, vrienden en vriendinnen waarmee hij/zij omgaat, kortom, zijn/haar dagelijkse leven wijkt voor het overgrote deel echt niet af van dat van andere mensen. Dus ook iemand met een luierfantasie kan, net als ieder ander, een heel productief en gelukkig leven leiden.

In luierfantasieën zijn vanzelfsprekend veel variaties. Sommige luierliefhebbers willen alleen maar een luier aan, sommigen willen daar ook in plassen of poepen, voor anderen horen er ook peuter- of babykieren bij, en weer anderen vinden het fijn om helemaal als een baby te worden behandeld, compleet met verschonen, gevoerd worden en drinken uit een babyflesje.

Op het internet komt men vaak deze afkortingen tegen: DL, Diaper Lover, iemand die het gewoon prettig vindt een luier te dragen, en AB, Adult Baby, iemand die het prettig vindt als baby behandeld te worden. De meeste luierliefhebbers zitten daar ergens tussen in; alléén maar af en toe en luier aan,

en voortdurend als een echte baby gekleed en behandeld willen worden zijn zo'n beetje de uitersten. De afkorting TB, Teen Baby, duidt op tieners die luiers prettig vinden.

In de wetenschap gebruikt men voor het verlangen te worden behandeld als een klein kind de termen infantilisme of autonepiofilie. Regressie (terugkeer naar een vroegere levensfase) is ook een term die met enige regelmaat opduikt. In sommige vormen van psychotherapie wordt daar zelfs gebruik van gemaakt, om mensen hun vroegste verleden te laten herbeleven en ze zo een kans te geven, het opnieuw (en ditmaal beter) te verwerken.

Maar een luierfantasie heeft ook te maken met andere parafilieën: fetisjisme is er een, het seksueel opgewonden raken door een voorwerp, in dit geval een luier en/of een plastic broekje. Een andere is sado-masochisme, veel luiertiefhebber spelen in een (seksuele) relatie graag de rol van ondergeschikte, hulpeloze, en leveren zich graag volledig over aan degene die hem/haar "verzorgt", of eventueel vernedert vanwege, of bestraft met een luier.

Waar komt het vandaan?

Parafilieën ontstaan meestal op hele vroege leeftijd. Hóe precies is niet helemaal bekend, maar er spelen vaak verschillende factoren een rol. Ik noem een aantal van de mogelijke oorzaken, maar wijs er meteen op dat een parafilie meestal niet één, maar een combinatie van oorzaken heeft.

Afwijzing

Wanneer een kind van 'n jaar of twee plotseling een klein broertje of zusje krijgt, is dat voor hem/haar natuurlijk even slikken. Alle aandacht van moeder lijkt plotseling naar de nieuwkomer te gaan, en uiteraard is het oudere kind daar jaloers op. Het voelt zich afgewezen, en graag zou het willen ruilen met het nieuwe baby'tje, en net zo vertroeteld worden. Als zijn/haar zindelijkheids-training dán juist ter hand was genomen, is er nog meer reden zich verongelijkt te voelen. Het baby'tje krijgt de lichamelijke verzorging, steeds weer een schone luier die hij vies mag maken, terwijl het oudere kind al die aandacht níet krijgt. Tenminste, zo ervaart hij/zij dat.

Op deze manier kan een eerste koppeling gelegd worden tussen het krijgen van aandacht en liefde, en het "klein zijn". En als symbool van "klein zijn" is een luier natuurlijk heel geschikt.

Verdediging

Diezelfde symboolfunctie van luiers speelt een rol in de moeite die sommige kinderen hebben met opgroeien en volwassen worden. Er worden steeds hogere eisen aan het opgroeiende kind gesteld, het krijgt steeds grotere verantwoordelijkheden. Als dat teveel wordt, kan er langzaam maar zeker een wereld opdoemen die het beangstigt. Het zoekt daartegen een verdediging: in zijn/haar fantasie vlucht het voor die dreiging door weer klein te worden.

Identificatie

Dat is: zich vereenzelvigen met een ander, je voorstellen dat jij dat bent. Die ander is de ideale persoon die jij ook graag zou willen zijn, en dus verplaats je je in je fantasie in de ander, je identificeert je met hem of haar. Zoiets gebeurt bij voorbeeld wanneer men naar een spannende film kijkt: de kijker leeft intens mee met de hoofdrolspeler, en verbeeldt zich dat hij/zij dat zélf is. Die persoon vertegenwoordigt een ideaal waarin de toeschouwer zichzelf graag terugziet.

Ooit, in levensfase waarop iemand daar gevoelig voor was, heeft hij/zij waarschijnlijk datzelfde gevoel gehad bij het zien van een baby of peuter. De aandacht en liefde die zo'n kindje kreeg, de vertederende hulpeloosheid, het waren dingen die hem/haar op dat moment enorm aantrokken. En dus identificeerde hij/zij zich met dat kleine wezentje, stelde zich voor dat hij/zij dat was. Dat hij/zij degene was die al die liefdevolle verzorging kreeg, en natuurlijk ook van tijd tot tijd een schone luier. Dat beeld werd geïdealiseerd, waardoor het nog aantrekkelijker werd zich daarmee te identificeren.

Herhaling

Mensen zoeken vaak situaties op waarmee ze vertrouwd zijn, die ze kennen. Zulke bekende situaties hoeven daarbij niet eens prettig te zijn, het prettige is dat ze desondanks heel vertrouwd aanvoelen. En dat geeft dan tegelijk weer

een veilig gevoel. Gevoelens van hulpeloosheid of zelfs regelrechte vernedering die iemand vroeger misschien had, kan men opnieuw tevoorschijn halen door zichzelf weer als baby of kleuter voor te stellen, compleet met een luier. Sommige luierliefhebbers fantaseren graag over een luier die ze voor straf aan moeten. Andere stellen zich voor dat dat moet omdat ze nog niet zindelijk zijn. De luier is de knop die dat vroegere gevoel van vernedering en/of machteloosheid weer aanzet, van oorsprong misschien geen prettig gevoel, maar wel vertrouwd, en dus veilig. En daarmee, hoe tegenstrijdig het ook klinkt, tóch prettig.

Bedplassen

Dit wordt als oorzaak weinig genoemd. Toch kan het volgens sommigen wel een rol spelen, bij voorbeeld als een kind ook op wat oudere leeftijd 's nachts een luier aan kreeg. Door de herinnering aan de keren dat die werd omgedaan, aan de lichamelijke verzorging, wordt het dragen van een luier steeds weer verbonden met het ervaren van liefde en aandacht. Ook het gevoel van veiligheid dat zo'n luier gaf was prettig, en graag zou iemand dat steeds opnieuw ervaren.

Maar zelfs minder prettige gevoelens die daarmee samengingen, zoals vernedering of machteloosheid, kunnen een rol spelen. Dat is in de paragraaf hierboven beschreven.

Koppeling

Dit treedt vooral op in de puberteit. Doordat fantasieën over het dragen van luiers in die fase vaak samengaan met seksuele activiteit en de lustgevoelens die daarbij optreden, ontstaat een koppeling tussen de twee.

Conditionering heet dit verschijnsel in de psychologie. Het bekendste voorbeeld ervan is het experiment van Prof. Pavlov, die honden steeds een belletje liet horen als ze te eten kregen. Zodra de honden het eten zagen begonnen ze te kwijlen, maar al spoedig deden ze dat ook als ze alleen maar het belletje hoorden. Het belgeluid en het lustgevoel dat de gedachte aan het voedsel veroorzaakte waren dus aan elkaar gekoppeld geraakt.

Door zo'n koppeling wordt het fantaseren over, of het dragen van een luier (met of zonder een plastic broekje of andere baby-zaken) een wezenlijk onderdeel van het seksueel / erotische deel van iemands persoonlijkheid. Niet als een toegevoegd extraatje, een aardig, opwindend attribuut dat men ook wel zou kunnen missen. Het is veel sterker dan dat, het is een onlosmakelijk deel van de identiteit van een luierliefhebber, hij/zij voelt zich pas compleet als hij/zij een luier aanheeft. Pas dán is hij/zij voor zijn/haar gevoel zichzelf.

Kun je van een luierwens afkomen?

Die vraag is niet zo één-twee-drie te beantwoorden. Het graag willen dragen van een luier is niet aangeboren zoals blond haar of bruine ogen, het is in de loop van het leven aangeleerd. En wat is aangeleerd, is waarschijnlijk ook weer af te leren. Met aversie-therapie (aversie = tegenzin) bijvoorbeeld; dat is een

behandeling waarbij geprobeerd wordt het dragen van een luier opnieuw te koppelen, maar ditmaal aan negatieve, vervelende gevoelens.

Men moet zich echter goed realiseren dat zo'n verlangen niet op zichzelf staat, maar de uitingsvorm is van een heleboel emoties die teruggaan tot de vroegste jeugd. Alleen maar de luier "aanpakken" is het bestrijden van het verschijnsel, en niet van de oorzaak daarvan. Als het daarbij zou blijven, is het bijna zeker dat zich van daaruit een nieuwe en wellicht schadelijker uitingsvorm zal ontwikkelen. Voor het aanpakken van de oorzaak is daarnaast dus nog langdurig andere, intensieve therapie nodig waarvan het effect lang niet vaststaat, maar die iemands persoonlijkheid ingrijpend kan veranderen. De vraag is, of dat wel gewenst is.

Kan het schadelijk zijn?

Dat ligt niet aan de luiers die iemand draagt of dragen wil, maar aan hem/haar zelf. Iedereen is in principe de baas over zijn/haar eigen leven, en het is zaak om niet zó ver toe te geven aan verlangens dat dat een normaal functioneren verhindert. Als iemand bij voorbeeld met alléén maar een luier aan of in babykieren over straat zou gaan lopen, dan kun je er donder op zeggen dat zijn/haar sociale leven daar ernstig onder zal lijden. Maar in de beslotenheid van het eigen huis kan dat wél; men doet er immers niemand kwaad mee. Ook zichzelf niet, zo lang men zelf de touwtjes maar in handen houdt. Het mag natuurlijk geen obsessie worden, een dwangmatig móeten dat iemands leven gaat beheersen. Het terugverlangen naar een toestand uit het verleden mag

iemands toekomst niet in de weg staan. En dat risico is zeker aanwezig wanneer men zich al te veel laat meeslepen. Een parafilie kan buitengewoon krachtig zijn; het kan een mens als een draaikolk wegzuigen uit zijn "gewone" leven. Zodra een luierliefhebber bespeurt dat hij/zij de controle over zijn/haar luiervens begint te verliezen, is het verstandig professionele hulp te zoeken. Een luier is een middel, géén doel.

Overigens: het risico dat het een obsessie wordt is groter als iemand zich alléén maar verzet tegen zijn/haar fantasieën, dan wanneer hij/zij ze onder ogen ziet. Pas dán kan men er op een redelijke manier mee (leren) omgaan, en ze een plaats geven in het leven. Het gaat erom, een juiste balans te vinden. Je bent nu eenmaal wie je bent, en daarmee zul je moeten (leren) leven.

Heeft het iets te maken met pedofilie?

Nee. Het blijkt dat veel luierliefhebbers in hun fantasie vaak aan een bepaalde leeftijd de voorkeur geven. Sommigen zien zich steeds het liefst als een anderhalf jaar oude baby, sommigen als vierjarige kleuter. Een Amerikaans onderzoek heeft aangetoond, dat de meest gefantaseerde leeftijd dertien jaar is. Dat klinkt logisch, want dat was voor de meeste luierliefhebbers ongeveer de leeftijd waarop hun fantasie gekoppeld werd aan seksualiteit en de lustgevoelens die daarmee samenhangen.

Maar fantaseren over zichzelf als kind is heel wat anders dan echte kinderen lastigvallen. Het gaat er bij zo'n fantasie om wat iemand zou willen dat er met

hém/háár als kind gebeurt, en niet om wat hij/zij met andere kinderen zou willen doen. Tot op zekere hoogte is infantilisme wat dat betreft te vergelijken met travestie. Een man die zich graag kleedt en voelt als vrouw, wil daarom niet automatisch andere vrouwen lastigvallen.

Met wie kan ik er over praten?

Een persoonlijke noot.

Erover praten kan enorm bevrijdend werken. Je moet je niet afsluiten; het dragen van een luier zal je geen schade toebrengen, maar een isolement waarin je je daardoor terugtrekt wél. Praat erover; als je jong bent zijn de eersten die daarvoor in aanmerking komen natuurlijk je ouders. Er is een goede kans, dat ze allang in de gaten hebben dat je ergens mee zit, ook al weten ze niet precies, wát. Vooral moeders hebben vaak een zesde zintuig voor dat soort dingen.

Waarschijnlijk zullen ze in het begin verbaasd, en misschien ook afwijzend of zelfs heel boos reageren, en de kans dat ze het meteen begrijpen is uiteraard niet erg groot. Maar je ouders houden van je, ze zullen je zeker niet graag alléén met je problemen willen laten worstelen. Daarom zullen ze beslist hun uiterste best doen, het wél te begrijpen. Je kunt ze dit artikel laten lezen, of andere artikelen die je op het internet bent tegengekomen.

Maak ze vooral duidelijk, dat je verlangen niet iets is waarvoor je zelf hebt gekozen, je hebt alleen ontdekt dat je het nu eenmaal had. Het is ook helemaal geen kwestie van kiezen: je bent zoals je bent. En het is niemands schuld dat je dat verlangen hebt; dat is simpelweg een gevolg van de manier, waarop jij de dingen hebt verwerkt die je in je leven hebt meegemaakt. Dus net zo min als jij, hoeven je ouders zichzelf ergens verwijten over te maken.

Leg ze uit dat een luier voor jou niet zomaar een opwindend attribuut is, maar een onmisbaar onderdeel van jouw persoonlijkheid. De noodzaak (ten minste af en toe) een luier te dragen hoort bij jou. Om goed te kunnen functioneren en te genieten van het leven heb jij luiers nodig, net zo dringend als iemand die écht incontinent is. Bij die laatste is de oorzaak lichamelijk, bij jou is de oorzaak psychisch. En, net als echte incontinentie, is dat niets om je schuldig over te voelen of je voor te schamen.

Het seksuele aspect is iets waarvoor sommige ouders misschien een beetje huiverig zullen zijn, maar "seksualiteit" omvat heel wat meer dan "seks"; het is een onlosmakelijk deel van de persoonlijkheid van ieder mens, en daarmee in feite de normaalste zaak van de wereld.

Probeer afspraken te maken over wat voor hen níet, en wat wél acceptabel is wat betreft het thuis dragen van een luier. Vraag van hen daarbij geen actieve rol; je moet je natuurlijk heel goed realiseren dat je geen baby of peuter meer bent, en je kan van je ouders dan ook absoluut niet verlangen dat ze je weer zo gaan behandelen.

Schrik niet als ze je te kennen geven er, samen met jou, met een arts of een psycholoog over te willen spreken. Zo iemand kan zeer zeker een steentje bijdragen, niet door je van je parafilie af te helpen, maar wel door jou en je ouders het een en ander te verklaren, en aan te geven hoe er het beste mee om te gaan. Slechter zul je daar in ieder geval niet van worden.

Als je het je ouders om wat voor reden dan ook niet kan, of durft te vertellen, zoek dan iemand anders waarmee je kunt praten. Er is in je omgeving vast wel iemand die je vertrouwen kan: een familielid, een leraar(es), je huisarts, je staat er echt niet alleen voor. Sluit je niet op in jezelf. Je hebt niets misdaan, en je bent nergens schuldig aan.

Dring jouw voorkeur nooit op aan een ander. In relaties staat respect voor de elkaar, dus ook voor wat de ander wil, centraal. Maar wees wel eerlijk. Zodra een vriendschap uitgroeit tot een mogelijke vaste relatie, zul je de ander op de hoogte moeten stellen van jouw eigen-aardigheidje. Dat kan heel moeilijk zijn; je loopt het risico dat de ander je daarom afwijzen zal. Maar je hebt weinig keus: je zult het toch een keer moeten vertellen, tenzij je van plan bent je hele leven verder alleen met je geheim te leven. En als je er pas veel later mee op de proppen komt, zal de ander het alsnog niet of wel accepteren. In beide gevallen is de vraag: "Waarom vertel je me dit nu pas?" heel gerechtvaardigd.

"Na lang aarzelen besloot ik het haar te vertellen, ik wilde geen geheimen voor haar hebben. Natuurlijk hoopte ik op een beetje begrip, maar ik was vooral

bang dat ze me keihard zou uitlachen, en dat onze relatie daarna voorgoed verleden tijd zou zijn. Maar ze zei alleen: "O, nou, als je zo graag een luier draagt, dan dóe je dat toch ?" Voor haar was de kous daarmee af. Ik wist niet wat ik hoorde".

Vertel ik het vrienden?

Om die vraag te beantwoorden moet je je goed afvragen wat dat aan die vriendschap toevoegt. Kan de ander er wat mee ? Misschien wel, het prijsgeven van iets zó persoonlijks, jezelf zó blootgeven kan een vriendschap enorm verdiepen. Maar houd er rekening mee, dat vriendschappen kunnen aflopen, of zelfs in ruzie kunnen eindigen. In zo 'n geval weet de ander iets van jou waarmee hij of zij je behoorlijk beschadigen of zelfs chanteren kan. Je moet de ander dus wel heel goed vertrouwen.

Speciaal voor jongeren:

Wees heel voorzichtig met contacten via het internet. Dat wordt ook bezocht door lieden die uit zijn op zaken die jij misschien helemaal niet wil, en als je aan zo iemand je naam en adres prijsgeeft, maak je jezelf heel erg kwetsbaar. Je verlangen heeft van alles te maken met seksualiteit en daarmee ook met seks, en trekt dus ook mensen aan die alleen dát aspect interesseert. Denk maar eens goed na over wat je zou zeggen tegen een vreemde die plotseling tegenover je staat en zegt: "Als je niet doet wat ik van je verlang, vertel ik al je vrienden dat jij luiers draagt".

Achter de oproep "15-jarige luierdrager zoekt contact met leeftijdgenoot" kan heel goed een veel ouder iemand zitten die oneerlijke bedoelingen met je heeft. Denk dus altijd verschrikkelijk goed na vóór je je identiteit onthult; doe dat bij voorkeur nooit. En als je het tóch wil, doe het dan alleen als het duidelijk zin heeft voor jónu, en pas als je er volledig van overtuigd kunt zijn dat je de ander onvoorwaardelijk kunt vertrouwen. Wantrouw "lokkertjes" als: "Ik wil je best wat luiers opsturen, maar dan heb ik wél je adres nodig....." En wantrouw mensen die je vragen hoe je eruit ziet. Voor e-mailcontact is dat onbelangrijk.

Ook voor volwassenen geldt dat enige voorzichtigheid geboden is. Dankzij het internet is het tegenwoordig veel gemakkelijker dan vroeger, contacten te leggen met andere luiertiefhebbers. Maar dat gebeurt meestal met volstrekt onbekenden, dus er is geen enkele zekerheid dat de ander even oprecht is. Met het prijsgeven van je naam en adres maak je jezelf ook kwetsbaar voor allerlei ongewenste zaken, tot chantage toe. Wees dus heel zeker van je zaak vóór je je identiteit onthult.

Zijn er gezondheidsrisico's?

Iemand die van tijd tot tijd in een luier plast hoeft echt niet bang te zijn dat hij/zij daarvan incontinent wordt. De spieren die die functies bedienen werken automatisch, zó sterk zelfs dat je bijna altijd je best moet doen om in je luier te plassen, zeker in het begin. Hard persen is af te raden, daardoor kunnen bij

voorbeeld aambeien ontstaan. En verder is een goede hygiëne natuurlijk belangrijk. Pies en poep zijn afvalproducten waar het lichaam vanaf wil.

Vaak een natte luier erg lang aanhouden is misschien wel prettig, maar niet altijd even verstandig. In het broeierige, natte bundeltje kunnen bacteriën zich gemakkelijk ontwikkelen, en dat kan luier-exzeem of zelfs een schimmelinfectie veroorzaken. Het gebruik baby-poeder en –zalf is aan te raden, die zijn daarvoor.

Daar komt nog iets bij. Hoge temperaturen zijn slecht voor de productie van mannelijke zaadcellen; teelballen hangen niet voor niets buiten het lichaam. Nu is het natuurlijk niet zo, dat een man nooit meer kinderen kan verwekken als hij af en toe een luier draagt. Maar als je van plan bent dat vaak en langdurig te gaan doen, is het wel iets om rekening mee te houden.

Hoe aan luiers te komen?

Er is een groot assortiment aan incontinentie-materialen te koop; luiers voor volwassenen waarvan een aantal merken weliswaar groter, maar verder vrijwel identiek is aan babyluiers. Iemand die luiers zoekt heeft de keuze uit wegwerp- of katoenen luiers; die laatste hebben tegenwoordig meestal een pasvorm en een klittenbandsluiting en zijn daarmee wel afwijkend van de "ouderwetse" katoenen luiers. Ook zijn allerlei plastic broeken te koop die over zo'n katoenen luier gedragen kunnen worden, of voor extra bescherming over een wegwerpluier.

Al deze zaken zijn te vinden bij de een apotheek of bij speciale winkels voor medische artikelen. Ze kopen hoeft geen probleem te zijn, een doktersvoorschrift is daar niet voor nodig. In België zijn luiers voor grotere kinderen en volwassenen te koop in de supermarkt, ze liggen er gewoon in het rek naast de babyluiers of het maandverband. Maar ook via het internet zijn luiers te bestellen; op diverse luier-sites zijn de adressen te vinden van medische speciaalzaken, die een groot assortiment aan (incontinentie)luiers en plastic broekjes aanbieden.

Waarom niet?

Misschien ben jij iemand die erachter gekomen is dat hij/zij graag een luier aan wil. Door het lezen van dit artikelje begrijp je nu misschien een beetje waaróm.

Tijd voor de volgende vraag: waarom níet?

Proberen je verlangen te onderdrukken is zinloos, het zal altijd blijven. Veel verstandiger is, het een plaats in je leven te geven waar je er zicht op hebt. Dan hoef je er ook niet bang meer voor te zijn, als iets wat je koste wat kost van je vandaan moet houden. Wat je toelaat kun je beheersen, en daar gaat het om. Het enige wat dan nog rest is een goede balans te vinden.

"Voor mij is een luier geen "geinig extraatje", een speeltje dat mijn seksleven wat opleukt. Zonder luier voel ik me vaak incompleet, en heb ik soms het idee dat mijn leven een toneelstuk is waarin ik een rol moet spelen, me voortdurend anders moet voordoen dan ik werkelijk ben. Wanneer ik een luier om heb, heb ik dat gevoel niet, pas dán kan ik me volledig ontspannen en mezelf zijn.

Ik wil beslist niet opnieuw baby of kleuter zijn, over het algemeen ben ik heel tevreden met het leven dat ik nu leid als volwassene. Nu heb ik de zelfstandigheid, de vrijheid en een hoop zekerheden die ik als klein kind niet had, en dat bevalt me prima. Maar daarnaast vind ik het af en toe heel prettig me weer klein te voelen. Afhankelijk, maar veilig en geborgen, net als een klein kind. Als ik een luier aanheb komt er een groot gevoel van rust over me, omdat ik dan weer heel dicht bij mezelf ben. Maar tegelijk ook een gevoel van opwinding, omdat het tevens een erotische lading heeft.

Natuurlijk was ik liever "normaal" geweest, had ik deze parafilie niet gehad. Dat had me (vooral in mijn jeugd) een hoop onzekerheid, minderwaardigheidsgevoel en eenzaamheid bespaard. Maar ik ben nu eenmaal wat ik ben: een man die het prettig vindt af en toe een luier te dragen. En al houd ik dat voor de buitenwereld verborgen, ik schaam me er niet langer voor. Nu ik me met mijn gevoel heb verzoend, zou ik die vreemde combinatie van rust en opwinding niet meer willen of zelfs kúnnen missen.

Heel lang heb ik tegen mijn verlangens gevochten. Gevochten tegen mezelf, gevluucht voor mezelf. Totdat ik me uiteindelijk het volgende realiseerde: als ik

dit gevecht tegen mezelf win, dan ben ik tegelijkertijd ook de verliezer. En het deel dat verliest zal beslist niet verdwijnen, het zal altijd blijven protesteren en opspelen. Het hóórt bij mij. Dus kon ik niet anders dan dát deel van mijn persoonlijkheid accepteren, zodat ik het een eigen plaats kon geven in mijn leven."

Bij alle dingen in iemands leven waarmee hij/zij niet gelukkig is moet hij/zij zich het volgende afvragen: kan ik daar wat aan doen ? Wat je kán veranderen, moet je proberen te veranderen. Wat je níet kan veranderen, moet je proberen te accepteren. Dat kost misschien veel moeite en tijd, maar pas als je de dingen die je dwars zitten aanpakt, óf je erbij neerlegt, staan ze je geluk niet langer in de weg.

Luiers, fetisj-attribuut of transitioneel object?

Zoals eerder opgemerkt ontstaat een luiervoorkeur meestal reeds op jonge leeftijd, lang voor iemands seksuele identiteit zich gevormd heeft. Het seksuele aspect ontstaat vervolgens door de koppeling die tijdens de puberteit wordt gelegd tussen het lustgevoel dat wordt opgewekt door seksuele fantasieën en het al veel langer aanwezige verlangen als baby/peuter te worden behandeld, waarvoor het (mogen of moeten) dragen van luiers natuurlijk een uitgelezen symboolfunctie vervult. Hierdoor wordt een luier al snel een fetisj-voorwerp.

Zeker is, dat door die koppeling een volwassen luiertiefhebber het dragen van een luier vaak als seksueel opwindend of tenminste erotisch zal ervaren. Maar het aanhebben van een luier betekent veel meer dan dat; naast opwinding

zorgt die luier ook voor een grote innerlijke rust die daarmee in tegenspraak lijkt. Lijkt, want door het dragen van een luier wordt de weg geopend naar iemands diepste "ik" dat door eenieders drang zich steeds min of meer te conformeren aan de cultuurbepaalde algemene moraal vaak langdurig onderdrukt werd. De mens is een sociaal wezen; angst voor isolement is (met doodsangst) een van de basis-angsten die het menselijk handelen voor een groot deel bepalen. Conformisme is de beste verdediging tegen isolement, maar zich al te veel conformeren betekent natuurlijk wel dat iemand van zichzelf vervreemdt, de eigen identiteit wordt daardoor ontkend. Helemaal zonder risico's is dat niet, het kan gemakkelijk leiden tot zelfdestructief gedrag; eenheidsdrift is doodsdrijf, volgens de existentialistische filosofie.

Het dragen van een luier stelt een infantilist in staat heel dicht bij zijn diepste gevoel te komen. Door de beslissing, aan het verlangen ernaar toe te geven werpt hij de heersende moraal van zijn omgeving van zich af, en komt in contact met zijn eigen, innerlijke identiteit. Altijd achter schaamte verborgen gevoelens worden plots toegankelijk, gevoelens die normaliter deel moeten uitmaken van iemands integrale mens-zijn. Met een luier aan voelt een DL-er zich eerst echt "compleet", wat het daarbij horende gevoel van rust verklaart.

Een beleving dus met veel meer impact dan aan een lustopwekkend "speeltje" mag worden toegedicht. Ter illustratie van die constatering: veel luiertiefhebbers dragen een hele dag luiers zonder zich daardoor een hele dag seksueel opgewonden te voelen. Een vergelijking met travestie dring zich op;

naast een zeker seksueel aspect speelt vooral: het gevoel te zijn zoals men in diepste wezen wenst te zijn of eerder nog: die men in diepste wezen is.

Een luier fungeert hier dus duidelijk als transitioneel object: het dragen ervan (alook eventuele fantasieën en/of handelingen die daarbij horen zoals een luier aankrijgen, verschoond worden) opent een deur naar iemands innerlijk.

Het legt een link naar momenten en daaraan gekoppelde gevoelens uit iemands verleden die om herbeleving vragen. Daarbij kan het gaan om een positieve wens tot regressie (veiligheid, liefdevolle aandacht, geborgenheid) maar ook om negatieve (machteloosheid, vernedering), een en ander komt in het vorige artikel aan de orde.

In de transactionele analyse wordt voor die herbeleving gebruikgemaakt van vaak meerdaagse regressies, waarbij soms ook een "baby-behandeling" hoort. Het doel is het opnieuw, en ditmaal beter, verwerken van vroege(re), negatieve ervaringen.

De cognitieve analyse poogt inzicht te verschaffen in het waaróm van regressief gedrag. Dat wordt gezien als een krampachtig vasthouden aan een vroege(re) situatie die bekend en dus vertrouwd is, en daardoor veilig aanvoelt. Cognitieve therapieën zijn erop gericht, zulk gedrag te doorbreken.

De vraag of het verstandig is therapie te volgen om van een luiierwens af te komen kan ik met een even eenvoudig als hartgrondig "Nee !" beantwoorden. Een luier is voor een infantilist geen doel op zich, maar (vaak niet geheel bewust) een middel om innerlijke rust te verwerven. Het (kunnen) dragen ervan zorgt voor een emotionele balans, en het vernietigen van het verlangen betekent waarschijnlijk ook het vernietigen van die balans. Therapie kan echter wel helpen, zichzelf met zijn "eigen" aardigheid te accepteren een juist evenwicht te vinden in het omgaan met een luiierwens.